

Elli Artı Günce

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 08 Aralık 2014

Şu gezginin acısı günceye çivi çaktı
Her şeye sevdalıydı ama gören olmadı
Hep yitiren bir çizgi sayfaya sıkça aktı
Direnerek inandı gülen yüzü solmadı

Alıkoydu zamanı hep denize seslendi
Kuşluk vakti uyanıp güneşe mızrak boyu
Aç martılar mazinin elleriyle beslendi
Gece gündüz dolaştı apayrı yedi koyu

Koyu karanlıklarda dilde ne çok söz saklı
Efsunlu bir aşkı o özenerek sakladı
Gökten yıldızlar yağıp alınca baştan aklı
Döktü eteklerini gizemi yasakladı

O vakit has bir duygu ona karşılık verdi
İnanası gelmedi yüreği yalazlandı
Sevda bir deniz gibi dalga dalga döverdi
Hırçın dalgalar coştı köpürdü beyazlandı

Birden bir el dokundu çalış dedi kaleme
Ağır ağır yürürken uçurumdan sarkılmaz
Sevda yüklü kağnını göster dedi aleme
Yol alırken sevgide yarınlardan korkulmaz

Yetti artık aşkı yaz de ki çeyiz sandığın
Tekerlekler tek düze çark etmekten yoruldu
Söndür şu cigarayı dumanıyla yandıgın
İşte sevdiğin kadın yüreğine kuruldu

Köze düşen bu sevda öyle yaman ve ince
Gözledikçe büyüdü daha ne olsun başka
Şu sevi gündün güzel sevdiğini görünce
Özlem bitecek artık gerçek sevgiye aşka

Yarım kalan öyküyü çevirirken romana
Düşsel bir cömertliğin aksi vurur geceye
Ağaran saçlar için isyan edip zamana
Bir şiir daha düştü elli yıllık günceye

Şiir ve Yorum Mehmet Fikret ÜNALAN